

ROMANIA
JUDECĂTORIA SECTORULUI BUCUREȘTI

operator de date cu caracter personal nr. [redacted]
prezentul document conține date cu caracter personal aflate sub incidența Legii nr. [redacted]

SECȚIA CIVILĂ

Dosarul nr. [redacted]

SENTINȚA CIVILĂ nr. [redacted]

Ședința publică din: 23.06.2017

Instanța constituită din:

Președinte: [redacted]

Grefier: [redacted]

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe contestatorul B. [redacted] S.A. și pe intimatul [redacted] și [redacted] având ca obiect contestație creditor Legea 77/2016.

Cursul dezbaterilor a fost consemnat în încheierea de ședință din 08.06.2017 ce face parte integrantă din prezenta. La acea dată, în temeiul art. 394 C.pr.civ., instanța a reținut cauza spre soluționare.

Având nevoie de timp pentru a delibera și a consemna minuta, în temeiul art. 396 C.pr.civ., instanța a amânat pronunțarea la data de astăzi când, după ce a deliberat în secret, conform art. 395 C.pr.civ., a adoptat următoarea hotărâre:

I. PROCEDURA

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 23.08.2016, sub nr. 18886/302/2016, contestatoarea B. [redacted] SA în contradictoriu cu intimații [redacted], a formulat, în temeiul art. 7 din Legea nr. 77/2016, contestație la cererea de dare în plată comunicată prin notificarea nr. [redacted] privind darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea contestatoarei, solicitând instanței să constate că cererea de dare în plată nu îndeplinește condițiile prevăzute de lege, cu consecința punerii de drept a părților în situația anterioară notificării, potrivit art. 7 alin. (5) din Legea nr. 77/2016. De asemenea, contestatoarea a solicitat obligarea părților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, contestatoarea a arătat că în data de 08.08.2008, între S.C. V. [redacted] R. [redacted], în calitate de Creditor, și intimați, în calitate de împrumutați, s-a încheiat Convenția de credit nr. [redacted], astfel cum a fost completată și/sau modificată prin acte adiționale ulterioare, prin care s-a acordat un împrumut în cuantum de 105.000 franci elvețieni (CHF), pentru o perioadă de 300 de luni de la acordarea creditului și având ca destinație "acoperire cheltuieli personale curente; refinanțarea unui credit acordat de [redacted] și [redacted]"

În vederea garantării obligației de rambursare a creditului s-a constituit o garanție reală imobiliară de rang II, prin Contractul de garanție reală imobiliară autentificat sub nr. [redacted] asupra imobilului-apartament nr. [redacted] situat în București, [redacted] nr. [redacted] bl. [redacted] sc. [redacted], et. [redacted] Sector [redacted] compus din [redacted] camere și dependințe.

Contestatoarea a apreciat că, potrivit dispozițiilor art. 7 alin. 1 din Legea nr. 77/2016, contestația poate viza însăși admisibilitatea procedurii reglementate de Lege. Astfel, chiar în eventualitatea în care condițiile cumulative prevăzute la art. 4 ar fi îndeplinite, Legea este inaplicabilă din cauza elementelor de constituționalitate care conduc invariabil la lipsa de eficacitate a efectelor juridice prevăzute de legea precitată.

Pe fondul cauzei, a fost invocată neîndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 4 alin. 1 din Legea nr. 77/2016, respectiv:

- nedepunerea extrasului de Carte funciară prin care intimații să dovedească destinația de locuință a imobilului pentru care se cere darea în plată, cu atât mai mult cu cât aceștia nu au avut și nu au domiciliul stabil în acest imobil. Prin urmare, există posibilitatea ca imobilul să nu fi fost utilizat niciodată ca locuință să fi fost întrebuințat pentru activități comerciale sau pentru obținerea unor venituri, respectiv: închiriere;

- lipsa prezentării unui cazier judiciar, din care să rezulte că nu au fost condamnați printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni privind creditul a cărei stingere solicită acum. Prezentarea unui cazier judiciar este mai mult decât necesară în condițiile prin creditul acordat de subscrisa s-a refinanțat creditul acordat de o altă instituție financiar-bancară;

Totodată, a fost invocat și faptul că dispozițiile prezentei legi nu sunt aplicabile convenției de credit având în vedere că un contract de credit bancar încheiat anterior intrării în vigoare a actualului Cod nu conține „efectele și situațiile” derogatorii avute în vedere prin art. 5 alin. 2 din Legea nr. 71/2011. În consecință: derogarea excepțională de la prevederile Codului Civil avută în vedere de legiuitor prin art. 3 din Legea nr. 77/2016 nu se referă și nu se poate referi la prevederile vechiului Cod Civil. Mai mult decât atât, această din urmă lege nu prevede darea în plată „forțată” ca o modalitate de liberare a debitorilor de obligațiile contractual asumate.

Prin urmare, contestatoarea a concluzionat că legiuitorul nu a avut în vedere contractele de credit bancar încheiate sub imperiul vechiului Cod Civil (deci până la data de 1.10.2011) și că, în consecință, legea respectivă (care „nu derogă” și de la prevederile acestui Cod) nu este aplicabilă acestor contracte. Orice altă interpretare ar echivala cu încălcarea atât a dispoziției extrem de clare regăsite la art. 3 din lege, cât și a tuturor regulilor cunoscute de interpretare juridică.

Astfel, convenția de credit nr. 0159259/08.08.2008 a fost încheiată anterior datei de intrare în vigoare a Codului cu privire la care Legea nr. 77/2006 instituie (discutabilă) derogare dispusă prin art. 3, este evident că nici această derogare și nici legea în sine nu sunt aplicabile în speța de față.

În drept, cererea a fost motivată pe dispozițiile Legii nr. 77/2016, precum și pe toate textele de lege la care s-a făcut referire în cuprinsul contestației.

În susținere, reclamanta a depus la dosar înscrisuri, f. 20-33.

La data de 19.10.2016, s-a depus *întâmpinare* de către intimați, în cuprinsul căreia au solicitat respingerea contestației formulată de creditoare ca fiind neîntemeiată iar în situația respingerii contestației, obligarea reclamantei ca în termen de 10 zile de la data respingerii definitiv a contestației, să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Referitor la neaplicabilitatea procedurii prevăzute de Legea 77/2016, raportat la prevederile art.3 din Legea 77/2016, intimații au solicitat respingerea apărărilor formulate de reclamantă ca fiind neîntemeiate în drept.

În cuprinsul întâmpinării, intimații au arătat că în fapt, la data de 12.08.2016, [redacted] și [redacted] au notificat creditoarea S.C. B. [redacted] TR [redacted] cu privire la decizia de a transfera dreptul de proprietate asupra imobilului - apartament numărul [redacted], situate în Municipiul B. [redacted], sector [redacted], sos. [redacted], nr. [redacted] bl. [redacted], sc. [redacted], et. [redacted] apartament compus din [redacted] camere de locuit, dependințe (debara, baie, bucătărie, hol) și balcon, în suprafață totală de [redacted] m.p., precum și teren aferent [redacted] m.p. cotă indiviză în folosință conform documentației cadastrale și cotă indiviză de [redacted] din dreptul de proprietate asupra părților comune ale imobilului - bloc, înscris în CF nr. [redacted] a localității B. [redacted] sector [redacted] și având număr cadastral [redacted], așa cum rezultă din încheierea nr. [redacted] deliberată de ANCPI>- OCPI - sector [redacted] B. [redacted], ipoteca fiind instituită în favoarea creditoarei pentru garantarea obligațiilor ce izvorăsc din Convenția de credit nr. [redacted] din [redacted]

Notificarea a fost redactată de avocat și transmisă prin executor judecătoresc iar în cuprinsul acesteia au fost menționate două date de convocare, stabilite la cel puțin 30 de zile

calendaristice de la data notificării fiind de asemenea indicat și sediul notarului public la care urmează să se prezinte părțile în vederea încheierii actului de dare în plată.

Intimații au apreciat astfel că notificarea este admisibilă, fiind îndeplinite în prevederile articolelor 1, 4 și 5 care stabilesc condițiile de admisibilitate ale procedurii sau mai bine zis criteriile pe care trebuie să le îndeplinească debitorul pentru a recurge la dare în plată.

Mai mult decât atât, au fost îndeplinite toate condițiile de formă cerute de Legea 77/2016, astfel încât creditoarea avea toate elementele pentru a decide cu privire la notificarea transmisă însă, aceasta a preferat să conteste în schimb notificările primite, indiferent de conținutul acestora.

Au mai invocat intimații faptul că pe parcursul derulării contractelor, francul elvețian s-a apreciat într-un mod galopant, astfel că, raportat la moneda națională, valoarea acestuia s-a dublat, cel puțin, față de cursul existent la momentul contractării. Această evoluție a avut repercusiuni grave asupra împrumutaților, în ceea ce privește posibilitatea de îndeplinire a obligațiilor de plată a ratelor lunare, acești fiind puși în imposibilitatea de executare a contractelor încheiate. Hipervalorizarea francului elvețian s-a dovedit a fi un eveniment imprevizibil, viitor și incert raportat la puterea de înțelegere a consumatorilor, aceștia neavând cunoștințe de specialitate în domeniul financiar-bancar care să le permită anticiparea unei creșteri accelerate la cursului de schimb și, în consecință, asumarea în cunoștință de cauză a riscului valutar.

Astfel, condițiile existente la momentul acordării creditului s-au modificat fundamental astfel că în prezent debitorii sunt obligați la prestații vădit disproporționate față de cele în considerare cărora s-a manifestat voința de a contracta. Legea dării în plată a fost adoptată în scopul restabilirii unui echilibru contractual și oferă o împrumutaților care nu beneficiază de alte soluții amiabile (este binecunoscut faptul că Banca Transilvania S.A. nu oferă o soluție de conversie a creditelor sau o altă variantă de natură a reduce obligația de plată) sau legislative, de a stinge datoria izvorâtă din Convenția de credit prin transferul dreptului de proprietate asupra bunului ipotecat.

În ce privește aplicabilitatea Legii nr. 77/2016, s-a arătat că aceasta este incidentă în cauză, având în vedere că legea nu distinge după cum acestea au fost încheiate sub imperiul Noului sau Vechiului Cod civil, ei instituie condiția ca acestea să mai producă încă efecte, folosind sintagma "în derulare". În această speță, erau îndeplinite, încă de la data transmiterii notificării, toate condițiile de admisibilitate prevăzute de Legea 77/2016.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 205 corob. cu art. 207 C.p.c.

La data de 15.11.2016, a fost depus *răspuns la întâmpinare* de către contestatoare, prin care s-a reiterat solicitarea de admitere a contestației.

S-a încuviințat și administrat pentru ambele părți, proba cu înscrisuri.

II. ÎN FAPT

Pe baza probelor administrate, instanța a reținut situația de fapt expusă în cele ce urmează, conform art. 425 alin. 1 lit. b din Codul de procedură civilă:

La data de [redacted], sub nr. [redacted] a fost notificată către B. [redacted] S.A. notificarea formulată de [redacted] și [redacted], prin avocat, prin care debitorul intimat a informat banca în legătură cu intenția sa certă și neechivocă în sensul stingerii datoriei (debit principal, dobânzi, comisioane, penalități, orice altă obligație conexă) rezultate din contractul de împrumut intitulat convenție de credit nr. [redacted] și contractul de garanție reală imobiliară autentificat sub nr. [redacted]. Notar Public [redacted], anexă la convenția de credit, încheiate inițial cu SC [redacted] S. și preluate de SC [redacted], ca urmare a transmiterii dreptului de proprietate asupra imobilului cu care s-a garantat restituirea împrumutului, apartament nr. [redacted] situat în [redacted], apartament compus din [redacted] camere de locuit, dependințe (debara, baie, bucătărie, hol) și balcon, în suprafață totală de [redacted] mp, precum și teren aferent [redacted] cota indiviza în folosință conform documentației

cadastrale și cota indiviză de [redacted] din dreptul de proprietate asupra părților comune ale imobilului bloc înscris în CF nr. [redacted] a Localității B [redacted] Sector [redacted], număr cadastral [redacted] așa cum rezulta din încheierea nr. [redacted], eliberată de ANCPI- OCPI Sector [redacted] B [redacted]

În notificare a fost indicat notarul public și datele la care era așteptat reprezentantul băncii, n vederea încheierii actului translativ de proprietate.

Împotriva notificării mai sus descrise, a formulat în termen legal contestație Banca [redacted] care a susținut că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru procedura de notificare de dare în plată.

Instanța reține că înșiși intimații debitori au afirmat în cursul soluționării dosarului (f. 99) că, de la data acordării creditului și până în prezent veniturile lor au fost constante, debitorii fiind muncitori, apți de muncă, menținându-și locul de muncă după criză.

Instanța reține că motivul principal pentru care debitorii intimați au solicitat a beneficia de dispozițiile de favoare ale Legii nr. 77/2016 este acela al hipervalorizării francului elvețian, monedă în care s-a acordat împrumutul.

Din această perspectivă, se reține faptul că debitorii intimați au obținut din partea băncii la data de 08.08.2008 creditul în valoare de 105.000 CHF (62.500 euro / 223.188 lei), la momentul finanțării rata de schimb pentru un CHF fiind de 2,1256 lei, pentru ca în februarie 2015 să atingă pragul de 4,3 lei, la data notificării (12.08.2016) 1 CHF să fie cotat la 4.0991 lei, iar la data de 23 iunie 2017 valoarea unui CHF să ajungă la 4,2091 lei.

III. ÎN DREPT

A. Reglementări incidente

În soluționarea cauzei, instanța a făcut aplicarea dispozițiilor Legii nr. 77/2016, privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, prin prisma statuărilor Curții Constituționale, cuprinse în Decizia nr. 623/2016.

B. Soluția instanței

Raportând dreptul incident situației de fapt reținute în baza mijloacelor de probă administrate în cauză, instanța a verificat îndeplinirea **condițiilor de admisibilitate** prevăzute la art. 4, în ceea ce privește solicitarea debitorului (intimat) de dare în plată, adică de transmitere a dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit *ipotecar*, toate acestea prin prisma inclusiv a deciziilor Curții Constituționale, pronunțate cu ocazia verificării constituționalității dispozițiilor Legii nr.77/2016.

Astfel, instanța reține că prezenta cerere are ca obiect *contestație creditor Legea nr. 77/2016*, prin care contestatoarea a înțeles să conteste îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii promovate de intimat, prin notificarea sus-arătată, intimat care a solicitat să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit și să se transmită dreptul de proprietate către creditor asupra imobilului grevat cu o ipotecă constituită în favoarea respectivului creditor, cerere întemeiată pe dispozițiile **art. 7 alin. 1** din Legea nr.77/2016, potrivit căroră, "în termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege."

Totodată, instanța reține că potrivit **art. 11** din Legea nr. 77/2016, "în vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată", care a fost supus controlului de constituționalitate efectuat de Curtea Constituțională, aceasta pronunțându-se prin Decizia nr.623/2016 (publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr.53 din 18 ianuarie 2017), obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României (atât în ceea ce privește dispozitivul, cât și în ceea ce privește considerentele care susțin dispozitivul), în sensul că a admis (în parte) excepția de neconstituționalitate și a constatat că, **pe de o parte**, sintagma "precum și din devalorizarea bunurilor imobile" din art.11 teza întâi din *Legea nr.77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate*

prin credite este neconstituțională, iar, pe de altă parte, prevederile din art.11 teza întâi raportate la art.3 teza a doua, art.4, art.7 și art.8 din *Legea nr.77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite* sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii.

Pentru a decide astfel, Curtea Constituțională a arătat, printre altele, următoarele aspecte (paragraf. 114-121) care prezintă importanță și în ceea ce privește aplicarea în timp a dispozițiilor Legii nr.77/2016:

“114. Cu referire la această critică, Curtea reține, de asemenea, că majoritatea contractelor de împrumut vizate de legea criticată au fost încheiate în perioada 2007-2009, acestor contracte fiindu-le aplicabil cadrul legal de la acea dată. Astfel, dreptul comun îl constituia Codul civil în vigoare la acea dată, iar reglementări suplimentare, specifice domeniului bancar, se regăseau în *Legea nr. 190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare*, publicată în *Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 14 decembrie 1999*. Curtea observă, însă, că *Legea nr. 77/2016 se aplică și contractelor care au fost încheiate în baza altor prevederi legale decât cele ale Legii nr. 190/1999*. Cu alte cuvinte, și unele credite care nu au fost contractate în scopul achiziționării unor imobile au fost garantate prin instituirea unor ipoteci asupra unor bunuri imobile.

115. Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că *Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează*. Cu toate acestea, Curtea observă că legiuitorul a configurat cadrul legal reprezentat de *Legea nr. 77/2016 luând în considerare o impreviziune aplicabilă ope legis pentru toate contractele de credit în derulare, deformând condițiile aplicării impreviziunii*.

116. Astfel, art. 11 teza întâi din *Legea nr. 77/2016 prevede că dispozițiile legii se aplică tuturor contractelor în curs de derulare, fără a lua în considerare situația debitorilor, precum și specificul contractelor de credit încheiate și fără a face o diferențiere între debitorii de bună-credință și cei de rea-credință, între cei care nu mai pot să plătească și cei care nu mai vor să plătească*. Cu alte cuvinte, deși în expunerea de motive se face referire la persoanele fizice care nu dispun de mijloacele necesare achitării creditului către instituția de credit, legea se aplică fără distincție celor două categorii de debitori menționași. Curtea reține, însă, că darea în plată intervine numai dacă în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 5 alin. (3) din *Legea nr. 77/2016* părțile contractului nu ajung la un acord, respectiv dacă negocierea întemeiată pe art. 969 și art. 970 din Codul civil eșuează. Însă, o astfel de instituție a impreviziunii aplicabilă ope legis pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016 nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. În aceste condiții, prevederile legale criticate nu sunt clare, permițând interpretări contradictorii cu privire la posibilitatea instanței judecătorești de a verifica îndeplinirea condițiilor privind existența impreviziunii. Or, posibilitatea părților din contractele respective de a prezenta situația de fapt dintr-un dosar în fața unei instanțe judecătorești este absolut necesară având în vedere că judecătorul trebuie să verifice această situație, astfel încât instituția dării în plată să nu fie un instrument discreționar pus la dispoziția doar a unei părți și, astfel, să dezechilibreze raportul contractual. Numai în acest fel se poate asigura, în aceste cazuri, respectarea principiului egalității armelor în cadrul procesului civil.

117. Astfel, din analiza prevederilor legii criticate rezultă că legiuitorul înlătură posibilitatea controlului judecătoresc în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor specifice impreviziunii, respectiv condițiile cu caracter obiectiv referitoare la cauza schimbării circumstanțelor (existența situației neprevăzute) sau la cuprinsul contractului (absența unei clauze

de adaptare a contractului) și condițiile cu caracter subiectiv referitoare la atitudinea/conduita părților contractante (lipsa culpei debitorului în executarea contractului) sau la efectele schimbării circumstanțelor (caracterul licit al neexecutării obligațiilor contractuale). Legiuitorul se limitează la a stabili condițiile premisă ale incidenței noului cadru normativ, care se pot constitui eventual în condiții de admisibilitate a cererii introductive de instanță, alături de dovada parcurgerii procedurii prealabile a notificării, fără a reglementa nicio condiție specifică impreviziunii. Cu alte cuvinte, legiuitorul stabilește o impreviziune aplicabilă ope legis, convertind situația premisă în efect consumat, fără evaluarea niciuneia dintre condițiile obiective sau subiective care caracterizează impreviziunea contractuală. Consecința directă este modificarea contractului în baza legii, intervenția judecătorului fiind una strict formală, limitată la verificarea condițiilor de admisibilitate a cererii, a căror întrunire cumulativă are ca efect direct darea în plată. Așa fiind, legea criticată înlătură controlul efectiv al instanței cu privire la starea de fapt, respectiv cu privire la cauza și efectele schimbării circumstanțelor de executare a contractului, dând prevalență unei presupuse stări de criză a contractului în privința debitorului. În mod implicit, legea rupe echilibrul contractului, instituind o prezumție absolută a incapacității de executare a contractului de către debitor, și elimină orice remediu judiciar prin atribuirea unui rol formal judecătorului cauzei, care este ținut de litera legii.

119. Așadar, singura interpretare care se subsumează cadrului constituțional în ipoteza unei reglementări generale a impreviziunii în executarea contractelor de credit este cea potrivit căreia instanța judecătorească, în lipsa acordului dintre părți, are competența și obligația să aplice impreviziunea în cazul în care constată că sunt îndeplinite condițiile existenței acesteia. Curtea mai reiterează faptul că, față de cadrul legal existent la data încheierii contractelor de credit, prevederile legale criticate trebuie să se aplice doar debitorilor care, deși au acționat cu bunăcredință, în conformitate cu prevederile art. 57 din Constituție, nu își mai pot îndeplini obligațiile ce rezultă din contractele de credit în urma intervenirii unui eveniment exterior și pe care nu l-au putut prevedea la data încheierii contractului de credit.

120. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei impreviziunii la contractele în derulare. Astfel, din punct de vedere procedural, instanța judecătorească, în condițiile formulării contestației de către creditor sau a acțiunii în constatare de către debitor, va verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform celor prevăzute de Legea nr. 77/2016, îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege, aplicând în mod obligatoriu teoria impreviziunii în cadrul art. 7 din lege, respectiv art. 8 ori în cadrul art. 9 din aceeași lege.

121. Instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa va putea face aplicarea impreviziunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datoriilor principale și accesorii). Cu alte cuvinte, în lipsa acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv al Legii nr. 77/2016, instanța judecătorească va pronunța o hotărâre prin care va dispune fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa.”

Or, instanța urmează a verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform celor prevăzute de Legea nr.77/2016, prin raportare la criteriile prevăzute de art. 4 din lege, aplicând, dacă este cazul, teoria impreviziunii în cadrul art. 7 din Legea nr.77/2016, întocmai cum a statuat instanța de control constituțional în cuprinsul paragrafului nr. 120 din decizia sus-arătată, cu luarea în considerare a dispozițiilor art. 249 C.pr.civ., cu titlu marginal *sarcina probei*, potrivit căroră “cel care face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege”, precum și cu sublinierea că probele sunt deosebit de importante pentru protecția și ocrotirea drepturilor subiective civile, iar odată declanșat un proces civil, probele au o importanță primordială, în condițiile în care, în esență, procesul civil este un duel al probelor părților,

importanța probei fiind exprimată de maxima *idem est non esse et non probari* (un drept nedovedit e ca inexistent).

Totodată, sunt de reamintit prevederile art. 254 alin.6 C.pr.civ., potrivit cu care „părțile nu pot invoca în căile de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii.”

Astfel, condițiile de admisibilitate, care trebuic îndeplinite cumulativ de către debitor, sunt cele prevăzute de art. 4, art. 5 și art. 11 din Legea nr.77/2016, astfel cum au fost interpretate prin considerentele Deciziei Curții Constituționale nr.623/2016, și anume:

- (1) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. 1, astfel cum acestea sunt definite de legislația specială (art. 4 alin. 1 lit. a coroborat cu art. 1 din Legea nr. 77/2016);

- (2) quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit (art. 4 alin. 1 lit. b din Legea nr. 77/2016);

- (3) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință (art. 4 alin. 1 lit. c din Legea nr.77/2016);

- (4) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi (art. 4 alin. 1 lit. d din Legea nr.77/2016);

- (5) consumatorul să fi notificat creditorul potrivit art.5 alin. 1 din Legea nr. 77/2016;

- (6) să fie îndeplinite condițiile impreviziunii, prin raportare la dispozițiile art. 11, astfel cum au fost interpretat prin considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 623/2016.

I. Prima condiție este îndeplinită, întrucât creditorul și debitorul fac parte din categoriile prevăzute la art.1 alin.1, fiind în discuție un raport juridic dintre un consumator și o instituție de credit, calitate care nu a fost contestată.

Prin consumatori, în sensul dispozițiilor Legii nr.77/2016, se înțelege, conform art.1 alin.2, “persoanele definite de Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Or, este certă calitatea intimațiilor de *consumator*, în sensul dispozițiilor art.2 alin.1 din Legea nr.193/2000, drept “orice persoană fizică sau grup de persoane fizice constituite în asociații, care, în temeiul unui contract care intră sub incidența prezentei legi, acționează în scopuri din afara activității sale comerciale, industriale sau de producție, artizanale ori liberale”, cu mențiunea că jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene a conturat definiția *consumatorului*, acesta din urmă fiind privit ca acea parte vulnerabilă din punct de vedere economic și mai puțin experimentată în materie juridică. Jurisprudența comunitară a statuat că cel care acționează în calitate profesională nu poate fi considerat consumator (C.J.C.E. 19.01.1993, cauza C 89/91, Shearson).

Totodată, Curtea de Justiție a Uniunii Europene (în cauza Benincasa, C – 542/99 din 22.11.2011) a reținut că “numai contractele încheiate în afara și independent de orice activitate sau finalitate de natură profesională, în scopul exclusiv de satisfacere a propriilor necesități de consum privat ale unui individ, fac parte din regimul particular (...) în materie de protecție a consumatorului, în timp ce o asemenea protecție nu se justifică în cazul unui contract care are ca scop o activitate profesională (par.17)”.

În sfârșit, instanța europeană a stabilit, de dată mai recentă (la 03.09.2015), în cauza Costea împotriva S.C. [REDACTED] S.A. (C-110/14), faptul că “articolul 2 litera (b) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii trebuie interpretat în sensul că o persoană fizică ce exerce profesia de avocat și

încheie un contract de credit cu o bancă, fără ca scopul creditului să fie precizat în acest contract, poate fi considerată <<consumato>>, în sensul acestei dispoziții, atunci când contractul menționat nu este legat de activitatea profesională a acestui avocat. Împrejurarea că creanța născută din același contract este garantată printr-o garanție ipotecară contractată de această persoană în calitate de reprezentant al cabinetului său de avocat și având ca obiect bunuri destinate exercitării activității profesionale a persoanei respective, precum un imobil care aparține acestui cabinet, nu este relevantă în această privință.”

Or, instanța reține că intimații din prezenta cauză sunt persoane fizice, acționând în scopuri personale, în condițiile în care au accesat un credit pentru achiziționarea unui imobil în prezent domiciliu al unuia dintre ei, și anume, al intimitei Matei Nicoleta – născându-se o *prezumție simplă*, care nu a fost răsturnată de contestatoare, în sensul că intimații persoane fizice au acționat în scopuri personale, fără caracter comercial, fiind un consumator.

2. A doua condiție este îndeplinită, quantumul sumei împrumutate, de 105.000 CHF (62.500 euro), la momentul acordării, nedepășind echivalentul în lei al 250.000 euro.

3. A treia condiție este îndeplinită, creditul fiind garantat cu garanție reală imobiliară (ipotecă) de rang II constituită asupra imobilului apartament nr. [redacted] situat în [redacted].

Cu precizarea, totodată, că astfel cum a observat și instanța de control constituțional (în cuprinsul Deciziei nr.623/2016, paragraf. 114), “Legea nr.77/2016 se aplică și contractelor care au fost încheiate în baza altor prevederi legale decât cele ale Legii nr. 190/1999. Cu alte cuvinte, și unele credite care nu au fost contractate în scopul achiziționării unor imobile au fost garantate prin instituirea unor ipoteci asupra unor bunuri imobile.”

De aceea, când am utilizat, în cuprinsul hotărârii prezente, expresia de “contract de credit ipotecar”, am adăugat ghilimele aferent noțiunii de *ipotecar*, întrucât aceasta se bucură de o interpretare extinsă, după cum s-a arătat, aspect mai puțin important în prezenta cauză, unde creditul accesat de intimați a fost unul în condițiile *Legii nr.190/1999 privind creditul ipotecar pentru investiții imobiliare*.

4. Instanța constată îndeplinită și cea de a patra condiție, conform cazierelor administrate de către debitorii intimați.

5. A cincea condiție este îndeplinită, după cum s-a arătat cu ocazia prezentării situației de fapt, consumatorul notificând creditorul, potrivit art. 5 alin. 1 din Legea nr. 77/2016.

6. În ceea ce privește cea de a șasea condiție, a incidenței teoriei impreviziunii raportat la situația de fapt din prezenta cauză, prin raportare la dispozițiile art. 11, astfel cum au fost interpretat prin considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 623/2016, instanța reține că și aceasta este **îndeplinită**, după cum se va arăta în continuare.

Astfel, în ceea ce privește considerentele Curții Constituționale, din cuprinsul deciziei sus-arătate, necesare în demersul instanței de verificare a condiției incidenței teoriei impreviziunii, interesează cele aferent paragraf. 95-103 și 120-121, redate în continuare:

“95. În acest sens, Curtea reține că sub imperiul Codului civil din 1864 atât doctrina, cât și practica au recunoscut posibilitatea aplicării *teoriei impreviziunii* în cazul în care *un eveniment excepțional și exterior voinței părților ce nu putea fi prevăzut în mod rezonabil de acestea la data încheierii contractului ar face excesiv de oneroasă executarea obligației debitorului*. (...) Astfel, sub regimul Codului civil din 1864 (aplicabil contractelor din dosarele de față) teoria impreviziunii era fundamentată pe prevederile art. 970 care stipulau: “Convențiile trebuie executate cu bună-credință. Ele obligă nu numai la ceea ce este expres într-însele, dar la toate urmările, ce echitatea,

obiceiul sau legea dă obligației după natura sa." Așadar, chiar dacă nu era consacrată în terminis, din punct de vedere normativ, impreviziunea rezulta din însăși reglementarea de principiu relativă la contracte, ea fiind justificată prin elementele de bună-credință și echitate ce caracterizează executarea contractelor. Condițiile privind aplicarea impreviziunii au fost decelate în jurisprudență și preluate în mare parte în Codul civil actual, într-o formă aproximativ identică [art. 1.271].

96. În esență, *impreviziunea intervine când în executarea contractului a survenit un eveniment excepțional și exterior ce nu putea fi prevăzut în mod rezonabil la data încheierii contractului în privința amplitudinii și efectelor sale, ceea ce face excesiv de oneroasă executarea obligațiilor prevăzute de acesta*. Drept urmare, clauzele contractului cu executare succesivă în timp trebuie adaptate în mod adecvat la noua realitate în măsura survenirii unui risc care se circumscrie ideii de impreviziune. În acest context, Curtea reține că determinarea împrejurărilor care justifică aplicarea impreviziunii, concept derivând din buna-credință care trebuie să caracterizeze executarea contractului, trebuie realizată ținându-se cont de ideea de risc al contractului. Acesta trebuie analizat dintr-un punct de vedere bivalent atunci când acesta se materializează; astfel, *contractul în sine presupune un risc inerent* asumat în mod voluntar de cele două părți ale contractului, în baza autonomiei lor de voință, principiu care caracterizează materia încheierii contractului, și *unul supraadăugat* care nu a putut face obiectul în concreto al unei previzionări de către niciuna dintre acestea, risc care trece dincolo de puterea de prevedere a cocontractanților și care ține de intervenirea unor elemente ce nu puteau fi avute în vedere la momentul a quo.

97. *Impreviziunea vizează numai riscul supraadăugat* și, în condițiile intervenirii acestuia, este menită să reamenajeze prestațiile la care părțile s-au obligat în condițiile noii realități economice/juridice. Ea nu are drept scop revenirea la prestațiile de la momentul a quo al încheierii contractului de credit sau la riscul acceptat de către părți la același moment, fiind, așadar, străină acestora, dar oferă o bază legală pentru adaptarea sau încetarea contractului. Adaptarea are loc atunci când utilitatea socială a contractului poate fi menținută, pe când *încetarea atunci când în cazul intervenirii noilor condiții contractul își pierde utilitatea socială*. În consecință, Curtea reține că revine, în primul rând, părților obligația de a renegocia contractul, iar, în al doilea rând, renegocierea trebuie să fie una efectivă prin raportare la noua realitate.

98. Din cele de mai sus rezultă că adaptarea contractului pe parcursul executării sale la noua realitate intervenită echivalează cu menținerea utilității sociale a acestuia, mai precis permite executarea în continuare a contractului prin reechilibrarea prestațiilor. *Evaluarea intervenirii acestui risc trebuie privită și realizată în ansamblu, prin analiza cel puțin a calității și pregătirii economice/juridice a cocontractanților [dihotomia profesionist/consumator], a valorii prestațiilor stabilite prin contract, a riscului deja materializat și suportat pe perioada derulării contractului de credit, precum și a noilor condiții economice care denaturează atât voința părților, cât și utilitatea socială a contractului de credit*. Această evaluare de ansamblu permite stabilirea, pe de o parte, a limitei dintre cele două categorii de riscuri anterior menționate și, pe de altă parte, în funcție de rezultatul la care se ajunge, luarea unei decizii cu privire la soarta contractului. Însă, odată constatată depășirea riscului inerent contractului și survenirea celui supraadăugat, intervenția asupra acestuia devine obligatorie și trebuie să fie efectivă, fie în sensul încetării, fie în cel al adaptării sale noilor condiții, ea producând efecte juridice pentru viitor, prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului.

99. De asemenea, Curtea constată că regula *pacta sunt servanda* presupune luarea în considerare a unor elemente precum buna-credință și echitatea, în condițiile schimbării fundamentale a condițiilor de executare a contractului. Ca principiu general, echitatea se manifestă sub două aspecte: obiectiv - denumind principiul exactei compensații cu implicarea egalității de tratament - și subiectiv - însemnând luarea în considerare a unei situații particulare, de regulă, slăbiciunea unei părți contractante. Rămânând la același nivel general, funcțiile echității sunt de interpretare și de completare a normelor juridice, inclusiv a voinței exprimate a părților. Din coroborarea dispozițiilor art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864 rezultă două principii interdependente pe care se întemeiază contractul civil: puterea de lege/forța obligatorie pe care acesta o are pentru părțile contractante, pe de o parte, și buna-credință în executarea acestuia, pe de

altă parte. Puterea de lege a contractului vizează nu numai ceea ce contractul prevede expres în clauzele sale, ci și toate urmările, ce echitatea, obiceiul sau legea dă obligației, după natura sa (art. 970 alin. 2 din Codul civil din 1864). Cu alte cuvinte, echitatea, corolar al buneicredințe, guvernează contractul civil de la nașterea sa până la epuizarea tuturor efectelor, independent de existența unei clauze exprese în cuprinsul contractului. Așadar, executarea unui contract civil este legitimă atâta timp cât este rezultatul întrunirii cumulative a celor două principii (forța obligatorie și executarea cu bună-credință), principii care nu au existență de sine stătătoare, ci se condiționează reciproc. Teoria impreviziunii, fundamentată pe cele două principii, atenuază caracterul obligatoriu al contractului, în măsura în care, pe perioada executării acestuia, intervine o situație imprevizibilă, însă niciuna dintre părțile contractante nu abdică de la obligațiile care îi revin potrivit executării cu bună-credință a contractului. Așadar, echitatea, alături de buna-credință, oferă un fundament al impreviziunii, pornind de la relația existentă între ele.

100. Prin urmare, potrivit arhitecturii constituționale și legale, în caz de neînțelegere între părți, *evaluarea existenței situației neprevăzute (condiție obiectivă) și a efectelor sale asupra executării contractului, a buneicredințe în exercitarea drepturilor și obligațiilor contractuale ale părților (condiții subiective), precum și a echității (ce presupune atât o latură obiectivă, cât și una subiectivă) trebuie realizată cu maximă rigoare și cade în sarcina instanței judecătorești*, organ care beneficiază de garanția de independență și imparțialitate și care, pe această cale, dobândește un rol important în determinarea condițiilor de executare a contractului. Consecința luării în considerare a criteriului buneicredințe constituie o lărgire a rolului judecătorului în contract, dar securitatea juridică nu va fi pusă în pericol, întrucât intervenția judiciară este limitată de îndeplinirea condițiilor specifice impreviziunii contractuale.

101. Având în vedere considerentele de mai sus, Curtea reține că impreviziunea constituie doar o aparentă excepție de la principiul autonomiei de voință a părților.

102. Chiar dacă Legea nr. 77/2016 nu se referă în terminis la impreviziune, *intenția legiuitorului de a face aplicarea instituției impreviziunii reiese din art. 11 teza întâi care face referire la echilibrarea riscurilor izvorând din contractul de credit*, precum și din Expunerea de motive a legii care folosește expresia "criză a contractului". Aceste sintagme trebuie interpretate ca fiind o expresie particularizată la nivelul contractului de credit a teoriei impreviziunii, așa cum a fost enunțată mai sus. *Legiuitorul a avut în vedere reechilibrarea prestațiilor în condițiile în care, pe perioada executării contractului, a intervenit un risc supraadăugat riscului firesc ce însoțește un contract de credit și în care niciuna dintre părți nu este culpabilă de apariția evenimentului.*

103. Din analiza prevederilor legale rezultă, astfel, că instanța, potrivit art. 4 alin. (1) din lege, verifică îndeplinirea cumulativă a anumitor condiții (persoanele cărora se aplică prevederile legale, cuantumul sumei împrumutate, scopul contractării creditului, lipsa în privința consumatorului debitor a vreunei condamnări pronunțate printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea legii) și că, într-o interpretare restrictivă a legii, nu ar avea dreptul la verificarea altor condiții, cum ar fi condițiile privind existența impreviziunii.

(...)

120. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care *instanța judecătorească, în condițiile manifestării opoziției creditorului, poate și trebuie să facă aplicarea teoriei impreviziunii la contractele în derulare*. Astfel, din punct de vedere procedural, *instanța judecătorească, în condițiile formulării contestației de către creditor sau a acțiunii în constatare de către debitor, va verifica îndeplinirea condiției notificării creditorului conform celor prevăzute de Legea nr. 77/2016, îndeplinirea criteriilor prevăzute de art. 4 din lege, aplicând în mod obligatoriu teoria impreviziunii în cadrul art. 7 din lege, respectiv art. 8 ori în cadrul art. 9 din aceeași lege.*

121. Instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa va putea face aplicarea impreviziunii până la limita superioară impusă de Legea nr. 77/2016 (predarea imobilului și ștergerea datoriilor principale și accesorii). Cu alte cuvinte, în lipsa

acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv al Legii nr. 77/2016, instanța judecătorească va pronunța o hotărâre prin care va dispune fie adaptarea contractului în forma pe care o decide, fie încetarea sa.”

Astfel, în ceea ce privește **condițiile obiective**, acestea presupun, *pe de o parte*, existența unui eveniment viitor care trece dincolo de capacitatea rezonabilă de previziune a părților, iar, *pe de altă parte*, efectul de dezechilibrare gravă a prestațiilor contractuale ale părților.

În ceea ce privește îndeplinirea condițiilor impreviziunii, instanța reține că aceasta urmează a fi analizată prin prisma doctrinei și practicii judiciare conturate sub imperiul Codului civil din anul 1864, având în vedere momentul încheierii contractului, respectiv anterior intrării în vigoare a noilor dispoziții civile de drept substanțial.

În sensul celor arătate, instanța observă că, deși nu a avut o reglementare expresă în sistemul Codului civil din anul 1864, teoria impreviziunii a cunoscut o aplicare consistentă în practica judiciară, punctul de plecare fiind reprezentat de prevederile art. 970 din Codul civil menționat.

Astfel cum s-a reținut în decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25.10.2016 impreviziunea vizează nu riscul inerent manifestării de voință care însoțește un contract cu executare în timp sau ale cărui obligații sunt supuse unui termen, ci riscul supraadăugat. În acest sens, se arată că în ipoteza încheierii unui contract de credit, există un *risc inerent* oricărui contract și un *risc supra-adăugat*. Primul implică posibilitatea prevederii sale de către părți la momentul încheierii contractului (*de exemplu*, o devalorizare/valorizare rezonabilă a monedei creditului care sunt fenomene curente oscilatorii), fiind un risc obișnuit, în timp ce al doilea nu, catalogat ca fiind excepțional.

Astfel cum a fost configurată în practica judiciară impreviziunea presupune apariția, după încheierea contractului, a unor împrejurări excepționale, care nu puteau fi avute în vedere în mod rezonabil de către debitor la momentul încheierii contractului, iar aceste împrejurări fac ca executarea contractului să devină excesiv de oneroasă pentru debitor astfel încât obligarea sa la executarea obligațiilor ar fi vădit injustă.

Așadar, un prim element care se impune a fi stabilit în cauză îl constituie existența unor împrejurări excepționale care au determinat ca executarea obligațiilor să devină excesiv de oneroasă.

Deși în cuprinsul notificării transmise contestatorului intimatul nu a indicat existența unei astfel de împrejurări, instanța reține că acest lucru nici nu era posibil având în vedere că Legea 77/2016 nu stabilea în sarcina debitorul o astfel de obligație, condiția fiind impusă ulterior prin decizia Curții Constituționale nr. 623 din 25.10.2016, iar în opinia intimatului este reprezentată de evoluția cursului valutar leu/chf care a generat în mod corelativ o creștere a soldului - condiția obiectivă a impreviziunii.

Sub acest aspect instanța reține că la data încheierii contractului de credit **08.08.2008** cursul leu/chf era de 2,1256 lei, iar la data transmiterii notificării acesta era de 4,0991 lei. Reiese astfel o creștere a cursului valutar cu 92,8% între momentul încheierii convenției de credit și momentul transmiterii notificării.

Pentru a stabili dacă o astfel de împrejurare era în mod rezonabil previzibilă pentru intimat, instanța are în vedere că în perioada de 5 ani anterior încheierii contractului de credit evoluția cursului leu/chf a fost una relativ stabilă în sensul că fluctuațiile acesteia s-au încadrat în limitele riscului inerent oricărui contract încheiat într-o altă monedă decât cea națională.

În aceste condiții, instanța reține că intimatul nu putea în mod rezonabil să prevadă existența unei evoluții a cursului valutar între momentul încheierii contractului și momentul transmiterii notificării, în sensul creșterii valorii francului elvețian într-un asemenea procent, astfel încât survenirea unei valorizări acute a CHF în anul 2011 față de RON și față de valutele de referință determină instanța să aprecieze că **evenimentul are caracterul de imprevizibil**.

În cadrul analizării și constatării existenței unei executări excesiv de oneroasă din partea intimatului și, implicit, a dezechilibrului contractual, instanța consideră că trebuie avute în vedere și

Prin urmare, se constată îndeplinirea condițiilor imprevizunii.

În acord cu paragraful nr. 98 din cuprinsul Deciziei Curții Constituționale a României nr. 623 din 25.10.2016, odată constatată depășirea riscului inerent contractului și survenirea celui supraadăugat intervenția asupra acestuia devine obligatorie și trebuie să fie efectivă fie în sensul încetării, fie în cel al adaptării sale noilor condiții, ea producând efecte juridice pentru viitor, prestațiile deja executate rămânând câștigate contractului.

Având în vedere că nu s-a probat o imposibilitate financiară din partea debitorilor de a mai susține relația contractuală în care au intrat în 2008, instanța constată că remediul imprevizunii, cel mai adaptat circumstanțelor speței este adaptarea contractului

Adaptarea contractului este o **formă de aplicare a principiului echității și a bunei-credințe**, iar instanța este chemată să restabilească echilibrul contractual, menținând **pe cât posibil** voința părților de la momentul contractării.

Cât privește configurarea metodei de adaptare a contractului, instanța nu apreciază ca oportună modificarea ratei dobânzii contractuale, dată fiind interdependența dintre această clauză și o serie de alte prevederi contractuale (s-ar afecta din nou echilibrul contractual), părțile fiind însă în măsură să procedeze astfel prin negociere pentru viitor, în măsura în care vor dori aceasta.

Se mai reține, totodată, faptul că singurul aspect ce atrage dezechilibrul contractual în cauză este valoarea monedei CHF de la data fiecărei plăți lunare a dobânzii contractuale. Or, sub acest aspect, instanța va dispune adaptarea pentru viitor a clauzei stipulate în convenția de credit în sensul că toate sumele datorate de reclamant în temeiul convenției de credit, se vor calcula **la o valoare CHF egală cu jumătate din diferența dintre cursul CHF de la momentul plății și valoarea CHF de la momentul contractării, la care se va adăuga valoarea CHF de la momentul contractării.**

Pentru a ajunge la această concluzie, instanța reține că formula sus-menționată este **în măsură a restabili pentru viitor echilibrul contractual, reconfigurând prestațiile părților fără a apela la denominarea contractului sau a interveni asupra altor clauze contractuale, aflate în profundă interdependență cu alte obligații instituite în sarcina părților.**

Practic, instanța își auto-limitază intervenția asupra contractului, încercând a **prezerva, pe cât posibil** voința părților contractante – pentru aplicarea principiului echității, a bunei-credințe, și a solidarismului contractual – fără a modifica alte prevederi contractuale. **Formula sus-menționată împarte în mod echitabil riscul supra-adăugat**, la care se face referire în Decizia Curții Constituționale sus-citată, și reprezintă un mod de gestionare a fluctuației monedei care oferă și stabilitate pentru viitor, urmând ca și banca, iar nu doar consumatorul, să suporte 50% din acest risc supra-adăugat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
JUDECĂTORIA
HOTĂRĂȘTE:**

1. Respinge contestația formulată în temeiul Legii nr. 77/2016, de creditorul B. [REDACTAT]
TR [REDACTAT], cu sediul procesual ales în [REDACTAT], Bd. [REDACTAT]
de la [REDACTAT], Nr. [REDACTAT] (Clădirea [REDACTAT], etaj 4) Sector [REDACTAT] împotriva *intimațiilor*
[REDACTAT] și [REDACTAT]
[REDACTAT] ambii cu domiciliul procesual ales în [REDACTAT]
[REDACTAT] România nr. 11, et. 1, ap. 2, [REDACTAT]

2. În temeiul Legii nr. 77/2016, aplicate prin prisma considerentelor Deciziei nr. 623/2016 a Curții Constituționale, dispune adaptarea Convenției de Credit nr. [REDACTAT], începând cu data Notificării (12.08.2016), în sensul că toate sumele datorate de înțimați în temeiul convenției de

credit, se vor calcula la o valoare CHF egală cu jumătate din diferența dintre cursul CHF de la momentul plății și valoarea CHF de la momentul contractării, la care se va adăuga valoarea CHF de la momentul contractării.

3. Cu drept de apel în termen de 15 de zile lucrătoare de la comunicarea hotărârii, conform art. 7 alin. 3 din Legea nr. 77/2016, calea de atac urmând a fi depusă la Judecătoria Sectorului București, conform art. XIV din Legea nr. 2/2013.

4. Prezenta hotărâre se va comunica părților, în copie, în temeiul art. 427 C.pr.civ.

5. Pronunțată în ședință publică astăzi, 23.06.2017.

REȘEDINTE

GREFIER